

Meikene

Lille Kimbukene.

Rokku köitnud

D. Grossschmidt.

I.

Jurjewis, 1895.

N. Grenzsteini trükk.

Meikene

Lille Kimbukene.

Rokku kōitnud

D. Frels|chmidt.

I.

Jurjewis, 1895.

Α Grenzsteini trükk.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 7 Октября 1895 г.

Annetuselks.

Meiksed, lihtsad lillekesed

Rimbukeseks köitfin ma:

Wennad, sõbrad mälestuseks

Julgen teil' neid pakkuda.

Noppisin neid puhtast hingest,

Sidusin neid armuga:

Palves, lootuses ja usus

Saadan teele minema . . . . .

I.

Kas tunnete?....

Kas tunnete te seda imeilikku tundi,
Kus hinges märkaste sala sundi,
Kui iga laulu heal, mis sündis ilmale,
Tõi palju sala valu walgele
Ja taewalikka waimustuse heali?
Kõik pealetungid röömu, armastusele
Ou mõistmata ja saladuslik tee —
Kas seda tunnete?
Ma kõike: armastust ja heaid püüdeid,
Kõik, mis mu rinnas hoowas waljuste,
Ma punusin neid oma laulusse;
Ei wõinud warjata neid hinge häädeid.
Ja kui ma wakest unustusse jätsin
Kui kõrged luuletaja kohused,
Hing nõidusliku sunni järel" tõtsin,
Mis ära ehkitas mu õiget teed:
Oh ärge nõrkustele kohut händke,
Waid hinge healtelt arwu saada püüdke! —
Kas mõistus südameta lüua suudab?
Oh ilma sunnita ei laula ma,
Ei oma südant taha sundida,
Et külma mõistusele alla heidab.   R. R. Laul.

Mind saatus hellitas . . .

Mind saatus hellitas . . . . Ju hällist pääle,
Suur rikkus auu ja kõrge seisus ka
Mind jahtiswad ikka kõrgusele, —
Seft suureft sugust olen sündind ma.
Kuid mis on suurus, kuld ja wõimus, wägi?
Silm mõnda hiilgust juba ilmas nägi,
Mis lihtsalt handa pidi langema,
Ja kõik, mis meile meelitusi tegi
Läks silmapilgu pärast kaduma . . .
Üks tõine anue — jumalik ja kallis,
Ta mulle pühitseb mu elu tee,
Kas olgu ilma warandus kui kallis,
Ei sellega ma wahetust ei tee:
See on mu laul -- las' healed heliseda,
Las' tungida ta rahwa hingesse,
Näeb kurba ta, siis trööstigu ta teda

Ja röömustagu röömsaid weelgine.
Kui laulu healed suatwad korda saata,
Et rahwa südamed neist liigutud,
Siis wõin ma rahul olles ilma wanta,
Sest närtimata kroon mul teenitud.
Ei sellepärast, et mul kuulus sugu,
Et Keisri weri soontes tuskumas :
Ma pean õigeusu rahwast sugu,
Neid iku, hingega ma teenimas, —
Mu kodumaa, mu Wene rahwa laule
Ma tahan laulda kuni surmani,
Mu Ema Wenemaale ja ta auule
Pean pühendama ennast koguni.

R. R. laul.

See õnnis on . . .

See õnnis on, kes naeratab,
Kui piinab mure, rüü,
Ja kui tal pärja punnuud
Du saatus ohakist.

Kes araks ei lää mure käes,
Meelt suudab waigista
Ja pisaraid ei lasegi
Ta laugelt laugeda.

Kuid õunis ka, kes saatuselt
Ei kaeba waljuste,
Maid õnnistuseks arwab weel
Ja heaks endale.

Kes kehet õunetuste sees
Siin maitseb mõrudust,
Kuid sellepärast tõistele
Ei teegi takistust.

Kes sihti hoiab silma ees,
Meelet kindlaks alati,
Käib rõõmsalt, julgelt elu teel
Ja raiub radasi.

Ja õnnis ka, kes iganes
Ei karda „rahwa häält“,
Ja suure hulga hündmisi
Ei täida kõige päält.

Kes tunneb elu hädaft
Ja maitsnud mõrudust,
On julge, kartuseta mees,
Ühis waprust, tublidust.

Jääb kindlaks kaljuks alati
Küll iga tormi sees,
Kui terasene alas ta
On elu haamri ees.

R. R. laul.

Mai tuli...

Mai tuli, kured lendasivad

Alle maale jälle uueste,

Kõik aasad õites heljusivad,

Mets haljas ehates täieste.

Et raskest talve uuest üles

Maa pidi uuest ärkama,

Mis õõde peidus, surma süles

Uut koitu pidi märkama.

Maa uagu ootas, millal teda

Õrn kevade võis suudelda,

Kõik loodus võtab elutseda

Ja rõõmu hünd käib üle maa.

Kõik ilm, kõik nurmed laulu healis

Ja püha kohin hiiedes,

Ju õõpikute kuldseis keelis

On kevade suur iludus.

Meid kewadiši õune tundeid
Saab luuletaja märkama
Ja jumalikka waimu sundeid
Ea tunneb hinged ärkama.

Ea waimustates kannelt wõtab,
Wiis hoowab wiisi järele,
Laul jumaluste juurde tõttab
Siit maifest ilmast ülesse.

R. R. Iaul.

K u h u ?

Kuhu antakse mull' ase,

Wimne puhke paigake?

Maetakse mind wõera mulda

Ehk mu armsa kodusse?

Kas ehk wõeras küsi annab

Aset kõrbe liiva sees?

Ehk mind kannab mererannal

Kanda mõni kalamees?

Siin ehk seal, seefama taewas

Kana üle wõlwitab

Ja needsamad kuldseid tähed

Leinaliselt läigiwad.

Seine järele.

N a h u.

Mõnigi küll laulab: rahu, rahu!

Õmetegi waen tal südames:

Rahu on nii suur, et ta ei mahu

Waele waimu sisse iganes.

Sa laulad veel!

Sa laulad linnukene veel

Ei kurblik ole sinu meel,

Ei mäcka sa, et ilma sees

Ou hädad, õnnetused ees!

Sul teadmata, et sügise

Su toit lä'üb warsti lõpule,

Et tuleb tormiline talw,

Mis ähwardaw ja wäga halw.

Ei tea sa, et poisike

Säeb püügi paelad ülesse:

Et sipled kord ta puuri sees

Ja nutad saatust silma wees.

Sul tundmata, et saatust sind

Miib kaugel kaasaft — waene lind:

Sa wiibid tema seltsis nüüd,

Las' heliseb kis rõõmu hääd.

Kord kaasaft lahkus — ühkunda

Pead hinge wälja õhkama:

Sind matab poisi käsi karm

Ja kaugel, kaugel on su arm.

Sinnusele sügisel.

Sa teretad lauluga

Mind suve hommikul,

Ming laulsid armsa naasalla

Kõik mured metsa mul.

Ma ootan iga hommiku

Mil heliseb su hüüd:

Kuid oh ma waene, õnnetu,

Sind pole enam nüüd.

Sa laulad lõune laanedes

Kus pole sügisel,

Mul raske mure südames,

Kes pühiks silmawett ?

Ära kaeba!

Ära ilmal walu kaeba,

Ära kaeba pisaraid,

Ilm ei usu, et sa elust

Hopid ainult ohakaid

Kui ka ilm näeb sinu walu,

Usu, tal on raudne riid:

Küll ta pilkama ja naerma

Agatahes walmis sind.

Kaeba õhtul kuldse kuule,

Ütle kõbe tähte,

Neil on osawõtlik süda

Sinu wastu täieste.

Kuldne kuu lööb kahwatama,

Kurwalt kõnnib taewa all,

Tähed kõbehelgil hüüwad:

„Looda, õnn weel saadawal!“

Wai finu iirgukesele.

Iirgukene, kos sa oled,
Kos sa laula lõõritat,
Kohu osale sa jälle
Omma pesä ehität?

Sinu eelli ma ei kuule
Oman mõtlan kõlama,
Kewäjä wiist sa es tule
Meie maale elämä?

Wiist sa olet oma laulu
Kohast ärä muutuu jo,
Mii, et ma so wõhsest häälest
Ei wõi enämb tunda so —?

Wai ehk olet oma sule
Ümbre wahetanu sa,
Mii, et wõhsest ülikonna
Olet mulle tundmata?

Wai om kurja kariapoihi
Lahknuwa so pesäkest,
Mii, et laulda sa ei wõigi
Üli suurest kurbdusest?

Ütle, iirgukene, ütle,
Ütle, kos end asutat?
Ütle, kas sa pea jälle
Meie mõtlan lõõritat?

S a u a f i r i .

Kui mul kalnu peidus ilus ase,
Kui katab minu kiinni helde maa,
Siis sua minu haava peale lase
Üht risti seadi selle kirjaga:

Siin haavas hingavad kolm wenda,
Neid rahwas hüüdis: walu, waew ja piin,
Nad elus ühte ühendasid enda
Ning surid — ja nüüd maetud siin.

A b e l i s.

Siin on otfas waen ja wiha,

Otfas leppimata meel,

Otfas iimline ika,

Otfas kadedate keel.

Kas on suur, ehk kas on wõike,

Kikas waene — üks on muld...

Bana künkaid kuldab püike,

Ristid säravad kui kuld.

Iga hand on rahumaja,

Rahumärk on iga rist,

Iga kängas kuulutaja :

Siit saad puhkust rahulist.

II.

Ma armastasin sind . . .

Ma armastasin sind: weel arm wõib hinges olla,
Ta kustunud weel pole koguni;
Ei taha ma sind enam eksitama tulla,
Ei kucwastada ma sind toki iõlgi.

Ma armastasin sind nii lootuseta, waikselt,
Nii arglikult, kuid wõsimata ka;
Ma armastasin sind nii palawalt ja õrnalt:
Oh leiaksid weel säärast armu sa!

Puschkini järel.

Ütle, et lepid

Ütle, et lepid sa minuga ära,

Ütle, et wiha ei tunne su rind;

Wagusi kustub mu silmade sära,

Wagusi kantakse kalmule mind.

Kalmust weel õnne siis soovin ma sulle,

Palawalt paludes õhkan ma nii:

Walu ja piina ilm osaks löi mulle,

Isa, oh ära neid armu üle wii!

Sa oled ilus . . .

Sa oled ilus, tõistest keenam,

Kuid ilu ma ei tahagi,

Kui pännle ilu muud ei enam,

Jüüd pea mõttest mahagi.

Sa oled tark, nii mõnest mõõda,

Kuid tarkust ma ei tahagi,

Kui minu hinge ta ei sööda,

Uuob tarkus tuhat pahagi.

Sa oled auus ja puhkas, waga,

Nii sünta ja nii õrn ja hää;

Muud soowi pole selle taga:

Nii kõigeks elu ajaks jää!

Pulmapäewaks.

(10. okt. 1893.)

Suur Jumal, kõige ilma õnnestaja
Su poole tõstan omad palwekäed,
Nii süütalt, puhtalt — nagu nüed,
Ning palun: raja, meie õnnemaja!
Meil jaga õune, rõõmu — kõik mis waja,
Me teele saada omad taewawäed, —
Ja kui sa elule meid ise säed,
Siis õnnistad meid üle mitme saja . . .
Kõik halbatus kustub meie hingest ära,
Seal pole muud, kui selge armastus,
Rõõm, rahu, häädus — kõik kui koidulüüra.
Loo meie südemesse kannatus;
Kas elu hää, ehk tulgu tormid, tuuled,
Kas palwes liikuda Su poole huuled!

Maisele.

Sa toetad mind, kui elusaatus raske,

Kui tuleb tuhisedes tuulehoog,

Su rinna naale püüd wõin nattes laske —

Ja nnustatud iga walu woog.

Sa toetad mind, kui wiimises wõitlemises

Külm surmakäsi elu kustutab,

Mu kustund huuli filma weega hastes. . . .

Waim warjuilmast sind weel õnnistab.

Juhtkawa.

I.

Stk.

Munctuseks	3
Kas tunnete te seda imeliku tundi	4
Wind saatus hekkitas	5
See õnnis on	7
Wai tuli, kured lendastwad	9
Rahu?	11
Rahu	12
Sa laulad weel	13
Vinnukesele sügisel	14
Ära kaeba!	15
Waihinu sfirgukesele	16
Sana kiri	17
Rabelis	18

II.

Ma armastasin sind	19
Ütle, et lepid	20
Sa oled ilus	21
Pulmapäewaks	22
Raisese	23

